

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 88/2019-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. mája 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Kubáňovou, advokátska kancelária, Cintorínska 5, Nitra, vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 5 ods. 1 a 2 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 16/2018 a jeho uznesením z 27. septembra 2018 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 43/2018 a jeho uznesením z 18. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Kubáňovou, advokátska kancelária, Cintorínska 5, Nitra, vo veci namietaného

porušenia čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 5 ods. 1 a 2 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 16/2018 a jeho uznesením z 27. septembra 2018 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 43/2018 a jeho uznesením z 18. októbra 2018. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 13. decembra 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 16/2018 z 27. septembra 2018 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 43/2018 z 18. októbra 2018 bolo rozhodnuté, že podľa § 22 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“) sa európsky zatýkací rozkaz vydaný Okresným súdom Uherské Hradiště (ďalej len „okresný súd“) 20. júna 2018 pod sp. zn. Nt 7007/2018 na vyžiadanú osobu (sťažovateľa) vykoná. Z výroku uznesenia ďalej vyplýva, že účelom vydania sťažovateľa na trestné stíhanie do Českej republiky je skutočnosť, že je tam trestne stíhaný pre 3 trestné činy, a to obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 205 ods. 1 písm. b), ods. 4 písm. a) a ods. 5 písm. a) Trestného zákonníka Českej republiky (ďalej len „český Trestný zákon“), spolupáchateľstvo poškodzovania cudzej veci podľa § 23 a § 228 ods. 1 českého Trestného zákona a spolupáchateľstvo neoprávneného zaobstarania, falšovania a pozmeňovania platobného prostriedku podľa § 23 a § 234 ods. 1 českého Trestného zákona.

3. Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „prokurátorka“) podala 8. augusta 2018 návrh na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu na sťažovateľa. Európsky zatýkací rozkaz obsahuje nasledovný opis okolností, za ktorých boli trestné činy spáchané, vrátane doby, miesta a miery účasti sťažovateľa na trestných činoch.

4. Podozriví [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ) a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (s výnimkou) po predchádzajúcej dohode, naplánovaní a zaistení si špeciálneho technického zabezpečenia v období od 19. mája 2016 do 25. augusta 2017

v 23 prípadoch na území Českej republiky odcudzili či sa pokúsili odcudziť celkom 26 motorových vozidiel, pričom celková škoda spôsobená ich konaním dosiahla výšku najmenej 12 910 081 Kč a poškodením jednotlivých vozidiel spôsobili škodu vo výške najmenej 22 015 Kč. Ďalej v 2 prípadoch z odcudzených vozidiel odcudzili platobné karty, ktoré sa vo vozidlách nachádzali. ██████████ však odcudzil iba 24 motorových vozidiel, lebo v období od 21. augusta 2017 do 20. februára 2018 bol vo výkone trestu odňatia slobody. Celková škoda spôsobená jeho trestným konaním tak dosiahla iba čiastku 12 500 093 Kč (odcudzením a pokusom odcudziť) a čiastku 22 015 Kč (poškodením vozidiel).

5. Z návrhu prokurátorky na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu však vyplývali iné skutočnosti, a to konkrétne, že v rámci predbežného vyšetovania sa zistilo, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 15 Pp 50/2016 z 12. decembra 2016 (keď sa stalo aj právoplatným) podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov so skúšobnou dobou v trvaní 42 mesiacov. Vzhľadom na túto skutočnosť sa sťažovateľ nemohol podieľať na spáchaní čiastkových útokov uvedených a označených v uznesení Polície Českej republiky KR PZK, služby kriminálnej polície a vyšetovania, odboru všeobecnej kriminality Zlín (ďalej len „česká polícia“) č. KRPZ-102980-304/TČ-2016-150071-FOU z 8. júna 2018 ako č. 1 – 15. V súvislosti s týmto zistením česká polícia prokurátorku oznámila, že sťažovateľ sa mal podieľať na odcudzení, resp. pokuse odcudzenia 11 motorových vozidiel v celkovej hodnote 4 673 165 Kč, na odcudzení vecí nachádzajúcich sa v týchto vozidlách v celkovej hodnote 360 321 Kč, teda na 8 útokoch vyjadrených v bodoch 16 – 23. Okresný súd reagujúc na toto oznámenie českej polície na žiadosť prokurátorky 7. augusta 2018 upresnil, že vydaný európsky zatýkací rozkaz sp. zn. Nt 7007/2018 sa vzťahuje na trestnú činnosť v ňom obsiahnutú, avšak iba v rozsahu oznámenom českou políciou.

6. Sťažovateľ pokladá absenciu vymedzenia miery účasti sťažovateľa na uvedených skutkoch za porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (napriek tomu v navrhovanom znení nález sa porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy nežiada vysloviť, pozn.). Európsky zatýkací rozkaz a všetky rozhodnutia naň nadväzujúce musia okrem iného obsahovať, resp. presne vymedzovať skutky (trestné činy), ktorých sa týkajú,

a to tak, aby obvinený (v danom prípade sťažovateľ ako vyžiadaná osoba) vedel, aké skutočnosti sa mu kladú za vinu. Dôkladné a úplné splnenie a dodržanie všetkých obsahových náležitostí a podmienok európskeho zatýkacieho rozkazu zo strany štátu pôvodu (Českej republiky) je o to dôležitejšie, že k tomuto dokumentu štát pôvodu v rámci vykonávacieho konania nepripája vyšetrovací spis, a sťažovateľ tak nemá možnosť poznať a zistiť dôvody, zákonnosť a opodstatnenosť trestného stíhania a svojho obvinenia štátom pôvodu.

7. Vychádzajúc z hierarchie právnych noriem je zrejmé, že ústava a dohovor sú normami vyššej právnej sily vo vzťahu k zákonu o európskom zatýkacom rozkaze. Nemožno sa preto stotožniť s postupom krajského súdu a najvyššieho súdu, keď vo vzťahu k sťažovateľovi nerešpektovali jeho základné práva a slobody garantované ústavou, ako aj dohovorom. Aj v konaní o európskom zatýkacom rozkaze (vrátane konania o sťažnosti proti rozhodnutiu o vykonaní takéhoto rozkazu) súdy aj v rámci skúmania dôvodov na odmietnutie vykonania rozkazu musia skúmať dodržiavanie základných práv a slobôd vyžadanej osoby a na tieto práva a slobody prihliadať.

8. Je nevyhnutné uviesť, že európsky zatýkací rozkaz má na území Slovenskej republiky rovnaké účinky ako príkaz na zatknutie podľa Trestného poriadku a v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 prvej vety zákona o európskom zatýkacom rozkaze na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Trestného poriadku, ak nie je ďalej ustanovené inak.

9. V zmysle ustanovenia § 5 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze európsky zatýkací rozkaz musí obsahovať opis skutkových okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný, vrátane času, miesta a miery účasti vyžadanej osoby na trestnom čine. V danom prípade treba uviesť, že európsky zatýkací rozkaz bol vo vzťahu k osobe sťažovateľa vydaný pre viac dielčích skutkov (teda 23 skutkov) ako v štádiu, keď bol sťažovateľ vydaný do Českej republiky na trestné stíhanie. Česká polícia po preukazovaní nevinu zo strany sťažovateľa upravila a modifikovala skutky, pre ktoré bol sťažovateľ vydaný na trestné stíhanie do Českej republiky. I napriek skutočnosti, že sťažovateľ sa vo vzťahu k európskemu zatýkaciemu rozkazu nevzdal zásady špeciality, po vydaní do Českej republiky nemá istotu v tom, za aké skutky by mal byť

a bude tam trestne stíhaný. Európsky zatýkací rozkaz má byť vydaný s náležitou starostlivosťou s tým, že majú existovať dostatočné a relevantné skutočnosti na jeho vydanie, čo však v tomto prípade z už uvedeného dôvodu nie je možné konštatovať.

10. Originál európskeho zatýkacieho rozkazu, ale ani modifikujúce vyjadrenie českej polície, ktoré sťažovateľovi nebolo doručené, neobsahuje presne vymedzené a špecifikované skutky jednotlivito, lebo ide iba o zjednodušený súhrn skutkov, ktorých sa mal sťažovateľ dopustiť.

11. Iba aktívnym konaním sťažovateľa a jeho obhajcu sa preukázalo, že sťažovateľ sa nemohol skutkov v bodoch 1 – 15 dopustiť a následne česká polícia tieto skutky z európskeho zatýkacieho rozkazu vypustila. Zároveň nie je možné, aby po predchádzajúcej dohode, naplánovaní a zabezpečení si špeciálno-technického zabezpečenia v období od 19. mája 2016 do 25. augusta 2017 v 23 prípadoch na území Českej republiky došlo k odcudzeniu alebo pokusu odcudziť celkom 26 motorových vozidiel. Sťažovateľ sa takéhoto konania nemohol dopustiť vzhľadom na to, že bol vo výkone trestu, a preto miera jeho účasti na spáchaných skutkoch nebola v tomto prípade preukázaná žiadnym spôsobom. Možno skôr konštatovať, že jeho účasť bola vylúčená.

12. Sťažovateľ vo svojej obhajobe poukázal aj na trestné stíhanie vedené proti nemu na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 2 T 198/2010, ktoré je v štádiu pred vynesením rozhodnutia, a preto sa malo zväžiť jeho prípadné vydanie do Českej republiky až po skončení tejto trestnej veci.

13. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a to právo na súdnu ochranu zaručenú čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 17 ods. 2 Ústavy – právo na osobnú slobodu, právo na spravodlivý súdny proces upravené v čl. 5 ods. 1 a 2 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli postupom Krajského súdu Trnava a NS SR v súvislosti s rozhodovaním o vykonaní EZR boli porušené.

2. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 eur, ktoré je Krajský súd Trnava povinný vyplatiť sťažovateľovi do 2 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 eur, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť sťažovateľovi do 2 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajskému súdu Trnava a Najvyššiemu súdu SR ukladá spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 325,42eur (2x 153,50 + 2x 9,21) za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR na účet advokáta JUDr. Jana Kubáňová, vedený v [REDAKOVANÉ] do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

14. Z uznesenia krajského súdu č. k. 3 Ntc 16/2018-185 z 27. septembra 2018 vyplýva, že sa podľa § 22 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze európsky zatýkací rozkaz vydaný okresným súdom pod sp. zn. Nt 7007/2018 z 20. júna 2018 na sťažovateľa ako vyžiadanú osobu vykoná pre účely jeho vydania na trestné stíhanie do Českej republiky pre 3 trestné činy, a to obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 205 ods. 1 písm. b), ods. 4 písm. a) a ods. 5 písm. a), spolupáchateľstvo poškodzovania cudzej veci podľa § 23 a § 228 ods. 1, ako aj spolupáchateľstvo neoprávneného zaobstarania, falšovania a pozmeňovania platobného prostriedku podľa § 23 a § 234 ods. 1 českého Trestného zákona. Trestné činy mali byť spáchané na skutkovom základe, ktorý sa podrobne uvádza ako body 16 – 23 uznesenia českej polície z 8. júna 2018. Podľa konštatovania krajského súdu na verejnom zasadnutí sa sťažovateľ nechcel vyjadriť k návrhu prokurátorky a zároveň trval na zásade špeciality. Obhajkyňa sťažovateľa žiadala, aby sťažovateľ nebol vydaný. Alternatívne pre prípad, že by podľa názoru súdu boli podmienky na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu splnené, navrhla, aby k vydaniu došlo s odkladom do skončenia trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 2 T 198/2010. Podľa ďalšieho konštatovania krajského súdu po zistení, že európsky zatýkací rozkaz neobsahuje všetky údaje nevyhnutné na rozhodnutie prokurátorka, obrátila

sa na justičné orgány Českej republiky so žiadosťou o dodatočné informácie. Na základe toho jej bolo doručené vymedzenie skutkovej vety z uznesenia o začatí trestného stíhania z 8. júna 2018, ktoré obsahuje podrobný opis okolností, za ktorých boli jednotlivé skutky spáchané, vrátane miesta, času a miery účasti sťažovateľa na skutku. Ako to plynie zo zápisnice o výsluchu, s týmto uznesením sa sťažovateľ pred rozhodnutím o väzbe oboznámil, a teda mu museli byť známe skutky, pre ktoré sa v Českej republike vedie trestné stíhanie a vo vzťahu ku ktorým podal vyjadrenie k uplatneniu zásady špeciality. Z európskeho zatýkacieho rozkazu nevyplýva, že by existoval niektorý z obligatórnych dôvodov na odmietnutie jeho vykonania podľa § 23 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Napokon krajský súd konštatuje, že uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 15 Pp 50/2016 z 12. decembra 2016 (ktoré sa toho istého dňa stalo aj právoplatným) bol sťažovateľ podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov pri súčasnom stanovení skúšobnej doby v trvaní 42 mesiacov. Vzhľadom na túto skutočnosť sa sťažovateľ nemohol podieľať na spáchaní všetkých čiastkových útokov uvedených a označených v uznesení Českej polície z 8. júna 2018. V súvislosti s týmto zistením Česká polícia oznámila prokurátorke, že sťažovateľ sa mal podieľať na odcudzení 11 motorových vozidiel v celkovej hodnote 4 673 165 Kč, na odcudzení vecí nachádzajúcich sa v týchto vozidlách v celkovej hodnote 350 321 Kč, teda na 8 útokoch vyjadrených v bodoch 16 – 23 bez zmeny právnej kvalifikácie. Okresný súd reagujúc na toto oznámenie českej polície 7. augusta 2018 prokurátorke spresnil, že európsky zatýkací rozkaz sa vzťahuje na trestnú činnosť v ňom obsiahnutú, avšak iba v rozsahu oznámenom českou políciou. Podľa názoru krajského súdu nebol zistený žiadny dôvod na povinné odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 a 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. V súvislosti s požiadavkou obhajoby, aby prípadné vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu bolo odložené do skončenia trestného konania vedeného proti sťažovateľovi na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 2 T 198/2010, je krajský súd toho názoru, že v danom prípade ide o návrhové konanie, v ktorom po skončení predbežného vyšetrovania sa rozhodne o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu na návrh prokurátora. Rozhodnutie o odklade realizácie európskeho zatýkacieho rozkazu s prihliadnutím na trestnoprávny záujem Slovenskej republiky na urýchlennom ukončení trestnej veci vedenej na Okresnom súde Piešťany má fakultatívny charakter. Krajský súd

dospel pritom k záveru, že skutky uvedené v európskom zatýkacom rozkaze sú závažnejšie než konanie, ktoré je predmetom trestného stíhania vedeného Okresným súdom Piešťany.

15. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 43/2018 z 18. októbra 2018 vyplýva, že ním bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 16/2018 z 27. septembra 2018 podľa § 193 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zamietnutá. Podľa konštatovania najvyššieho súdu vzhľadom na ustanovenie § 22 ods. 7 vety pred bodkočiarkou zákona o európskom zatýkacom rozkaze proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu je prípustná sťažnosť vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1, pričom sťažnosť má odkladný účinok. Po citácii ustanovenia § 23 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze dospieva najvyšší súd jednak k záveru, že proti uzneseniu môže vyžiadaná osoba podať sťažnosť len pre niektorý z dôvodov obligatórneho odmietnutia jeho vykonania, ktorých taxatívny výpočet je v tomto ustanovení uvedený, ale tiež k záveru, že sťažnostné námietky sťažovateľa, ktorými sa domáha nevykonania európskeho zatýkacieho rozkazu pre jeho neúplnosť, resp. pre nedôvodnosť jeho trestného stíhania v Českej republike, a ktorými vyjadruje obavu z dodržania zásady špeciality a rovnako požiadavku na odklad vydania, nemožno vecne podradiť pod žiaden z taxatívne uvedených zákonných dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Najvyššiemu súdu preto neostávalo iné, než sťažnosť zamietnuť ako neprípustnú. Napriek tomu považuje najvyšší súd za potrebné dodať, že absencia všetkých povinných náležitostí a údajov nevyhnutných na rozhodnutie v európskom zatýkacom rozkaze nie je sama osebe dôvodom odmietnutia jeho vykonania. V takejto situácii je totiž prokurátor vykonávajúci predbežné vyšetrovania povinný postupom podľa § 19 ods. 5 zákona o európskom zatýkacom rozkaze požiadať zahraničný justičný orgán o dodatočné informácie, na ktoré sa potom tiež prihliada. Z pohľadu uplatnenia zásady špeciality je rozhodujúci popis konania (skutku) uvedený vo výroku uznesenia o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, keďže iba preň je vyžiadaná osoba vydaná. Napokon o odklade vydania podľa § 29 zákona o európskom zatýkacom rozkaze môže súd, ktorý rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu,

rozhodnúť až po právoplatnosti rozhodnutia o vykonaní. Vyplýva to z toho, že proti rozhodnutiu o odklade vydania nie je prípustná sťažnosť.

III.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa § 246 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa tento zákon aj na konania začaté do 28. februára 2019.

18. Podľa § 246 ods. 2 zákona o ústavnom súde právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

20. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

22. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

24. Jadrom ústavnej sťažnosti, a to tak vo vzťahu k najvyššiemu súdu, ako aj vo vzťahu ku krajskému súdu, sú dve námietky. Ide predovšetkým o to, že z pohľadu sťažovateľa európsky zatýkací rozkaz neobsahuje konkrétne vymedzenie skutkov, za ktoré je sťažovateľ stíhaný, resp. v rozpore s tým, ako je rozsah týchto skutkov vymedzený v uznesení českej polície, na základe aktívnej obrany sťažovateľa sa muselo

prihliadnuť na to, že po určitú dobu páchania tvrdenej trestnej činnosti bol sťažovateľ vo výkone trestu, a preto celý rad útokov nemohol spáchať. Nedostatočné vymedzenie skutkov zároveň nezaručuje ani dôsledné uplatnenie zásady špeciality. Ďalšia námietka smeruje proti tomu, že o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, a tým o jeho vydaní na trestné stíhanie do Českej republiky, sa rozhodlo i napriek tomu, že v rovnakom čase prebiehalo ešte neukončené iné trestné konanie proti sťažovateľovi vedené v Slovenskej republike, v dôsledku čoho podľa názoru sťažovateľa (aj keby mal byť európsky zatýkací rozkaz vykonaný) malo k tomu dôjsť až po skončení tohto ďalšieho trestného konania.

25. Najvyšší súd, ktorý rozhodoval o sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu, dospel k záveru, že námietky uplatnené sťažovateľom v riadnom opravnom prostriedku nebolo možné podradiť pod žiaden z taxatívne vymedzených dôvodov na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, hoci podľa § 22 ods. 7 vety pred bodkočiarkou zákona o európskom zatýkacom rozkaze proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu je prípustná sťažnosť vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1. Dôvody vylučujúce vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sú napr. amnestia na trestný čin tvoriaci predmet európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, ďalej skutočnosť, že pre ten istý skutok došlo už k právoplatnému odsúdeniu vyžiadanej osoby, resp. že trest už bol vykonaný či sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný, vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná, skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, trestné stíhanie alebo výkon trestu je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky premlčaný. Najvyšší súd zároveň konštatoval, že námietky uplatňované sťažovateľom nezodpovedajú ani jednému z dôvodov vylučujúcich vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu, a preto dospel ku konečnému záveru, že sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

26. Napriek uvedenému záveru o neprípustnosti sťažnosti považoval najvyšší súd za potrebné vyjadriť sa k dôvodnosti námietok sťažovateľa. Dospel k záveru, že pokiaľ európsky zatýkací rozkaz neobsahuje všetky povinné náležitosti a údaje nevyhnutné

na rozhodnutie, nie je to samo osebe dôvodom na jeho nevykonanie, keďže prokurátor v rámci predbežného vyšetrovania je povinný požiadať zahraničný justičný orgán o dodatočné informácie, na ktoré súd pri rozhodovaní tiež prihliada. Z pohľadu uplatnenia zásady špeciality, aplikáciu ktorej si sťažovateľ výslovne vyhradil (znamená to zjednodušene, že po vydaní smie byť stíhaný a súdený len za trestné činy, v súvislosti s ktorými bolo jeho vydanie povolené, pozn.), je rozhodujúci popis konania (skutku) uvedený vo výroku uznesenia o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, lebo iba preň je vyžiadaná osoba vydaná. Napokon najvyšší súd konštatoval, že o odklade vydania podľa § 29 zákona o európskom zatýkacom rozkaze môže súd, ktorý rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, rozhodnúť až po právoplatnosti rozhodnutia o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu.

27. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa ani len nepokúsil polemizovať s tým rozhodujúcim záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého ním uplatňované námietky nezakladali prípustnosť sťažnosti podľa § 22 ods. 7 vety pred bodkočiarkou v spojení s § 23 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Inými slovami, sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti tento rozhodujúci záver najvyššieho súdu nijako nevyvracia, ba ho ani len nespochybňuje. Pokiaľ i napriek tomu tvrdí, že uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho označených práv, pre úplný nedostatok potrebnej argumentácie vykazujúci znaky zjavnej neodôvodnenosti treba túto časť sťažnosti považovať za zjavne neopodstatnenú.

28. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom a uznesením krajského súdu treba uviesť, že spravidla býva táto časť sťažnosti odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu, keďže sťažovateľ sa domáhal ochrany svojich práv vo vzťahu voči krajskému súdu sťažnosťou ako riadnym opravným prostriedkom, čo obyčajne znamená, že právomoc poskytnúť ochranu voči prvostupňovému rozhodnutiu má druhostupňový orgán v rámci opravného konania, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

29. Daný prípad je však odlišný v dôsledku skutočnosti, že najvyšší súd vyhodnotil riadny opravný prostriedok sťažovateľa ako neprípustný. Preto v tomto prípade prichádza

do úvahy právomoc ústavného súdu meritórne preskúmať námietky sťažovateľa aj vo vzťahu voči krajskému súdu.

30. Podľa ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu týkajúca sa meritórnych námietok sťažovateľa je dostatočne jasná a presvedčivá. Úvahy najvyššieho súdu sa nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ má v týchto súvislostiach odlišný názor, sama osebe bez ďalšieho porušenie jeho označených práv nezakladá.

31. Za rozhodujúcu považuje ústavný súd tú okolnosť, že prípadné nedostatky európskeho zatýkacieho rozkazu nie sú bez ďalšieho dôvodom jeho odmietnutia a je možné ich dodatočne odstrániť, k čomu v danom prípade nepochybne aj došlo. Právoplatné uznesenie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu dostatočne presne definuje trestné činy (skutky), za ktoré došlo k vydaniu sťažovateľa.

32. Napokon vo vzťahu k skutočnosti, že k vykonaniu európskeho zatýkacieho rozkazu došlo bez toho, aby sa povolil jeho odklad do doby ukončenia iného trestného stíhania sťažovateľa vedeného v Slovenskej republike, treba poznamenať, že sťažovateľ na argumentáciu najvyššieho súdu, podľa ktorej prípadný odklad vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu je predmetom rozhodnutia, ku ktorému dochádza až následne po právoplatnosti samotného rozhodnutia o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, nijako v ústavnej sťažnosti nereflektuje. Rovnako nereflektuje ani na argumentáciu krajského súdu o fakultatívnosti inštitútu odkladu vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, a tým súvisiacu úvahu, podľa ktorej trestné činy spáchané v zahraničí sa javia ako závažnejšie, než tie, ktoré sú predmetom neskončeného trestného stíhania v Slovenskej republike. I tu preto platí, že ústavná sťažnosť je v súvislosti s touto námietkou zjavne neopodstatnená.

33. Tú časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu a uzneseniu krajského súdu, ako aj proti postupu a uzneseniu najvyššieho súdu v súvislosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno považovať za zjavne neopodstatnenú aj na inom základe.

34. Tak ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie) sú *ratione materiae* spravidla súčasťou rozhodovania vo veci samej. V prípade rozhodovania o zbavení osobnej slobody ich však treba považovať za súčasť čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Keďže v danom prípade predmetom sťažnosti bolo rozhodovanie všeobecných súdov o vykonaní, resp. nevykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu (teda rozhodnutia jednoznačne zasahujúceho do osobnej slobody), možnosť porušenia označených článkov ústavy a dohovoru neprichádzala do úvahy už na prvý pohľad (*mutatis mutandis* III. ÚS 646/2017, II. ÚS 111/2018, II. ÚS 564/2018). Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť i v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

35. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2019